Ч. 19 (13.258). Львів, субота 28. січня 1933. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 4·00 зол.
Чвертьрічне 12·00 „
Піврічне 24·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Розбудовуємо наш щоденник.

Львів, 26. січня 1933.

Про наш щоденник пишемо сьогодні декілька рядків до наших читачів, прихильників і приятелів. Працюємо в ньому з дня на день, серед великих зусиль, серед поважних труднощів, морального і матеріяльного характеру. Своєю працею бажаємо принести користь усьому українському загалові, всім українським верствам і станам, словом усій нашій нації. Як у своїй політичній так і в усій культурній праці рівняємося на найвище добро свого народу. Але при тому ніколи не ганяємось ні за дешевою популярністю, ні за конкуренційними успіхами. Боронимо твердо національних здобутків і цінностей навіть за ціну нашої непопулярности. Так само послідовно та безупину противимось проявам усякої демаґоґії в нашому національному житті. Тому не диво, що демаґоґи нас не люблять і бажають нам зі щирого серця не тільки невдачі, але й заглади. Та ми віримо, що в нашій високовідповідальній праці маємо велику моральну підтримку серед найздоровших і найбільше відповідальних за цілість нашого національного життя кол громадянства. І тому боремося радо із найбільшими труднощами, щоби тільки зберегти на належному рівні і на гідній висоті наш щоденник.

Ще в липні минулого року знизили ми нашим передплатникам ціну за часопис (з 5-ти на 4 золоті місячно і з 25-ти на 20 сотиків за число), щоби таким чином зробити його доступнішим у теперішню господарську скруту. Ця знижка вдарила по видавництві болючо, бо ні кошти друку ні паперу ні редаґування не зменшились. Від липня по кінець 1932 р .втратило Видавництво на цій знижці кругло 30 тисяч золотих. Одначе ця втрата не вплинула під ніяким оглядом ні на зменшення розмірів ні на якість щоденника. Видавництво повводило цілу низку ощадностей і перемогло всі, звязані зі стратою труднощі. На жаль, не всі передплатники зрозуміли благородні інтенції Видавництва щодо знижки, бо багато з них перетворилося в післяплатників і тим завдало Видавництву багато несподіваних ударів. Післяплатники завинили по кінець грудня 1932 р. ні більше ні менше як 23 тисячі золотих. Ця цифра дуже вимовна і кидає багато світла на ті чисто матеріяльні клопоти, серед яких доводиться працювати Видавництву. Але й це нас ні не зражує ні не знеохочує до дальшої праці. Ми певні, що наші післяплатники вирівняють у скорому часі свої залеглости і таким чином допоможуть нам не тільки успішно втримати наш часопис при теперішній кризі, але й дадуть нам змогу його розбудувати. Бо наше Видавництво саме рішило приступити з днем 1. лютого ц. р. до розбудови „Діла".

Щож це за розбудова? — Від 1. лютого 1933 р. „Діло" буде появлятися не шість разів як досі, але *сім разів* на тиждень. Досі „Діло" не появлялося першого дня після кожного свята і після кожної неділі. Від 1. лютого понеділкове число „Діла" (семе з черги у тижні) виходитиме у понеділок перед 7-ою годиною ранку. Воно буде приносити телеграфічні й телефонічні інформації зі світа, інформації з нашого життя, зі спорту і руханки, а крім того матиме на двох сторінках повістевий додаток, друкований так, що можна буде його складати в книжку.

В понеділок кожне число буде коштувати [illegible] 20 сотиків, а [illegible] від *1-го лютого буде „Діло" коштувати пять золотих місячно.* Ми глибоко переконані, що кожний передплатник щоденника радо заплатить 5 золотих у місячній пренумераті за ціну семого числа українського щоденника в тижні. Ми вже доросли до того, щоби мати щоденник у буквальному розумінні цього слова. Крім того й само наше зорґаґнізоване життя виявляє стільки ріжнородности та богацтва, що вимагає понедільного і посвяточного числа щоденника передовсім на те, щоби унаглядити перед цілим громадянством і перед світом найважніші свої події.

Приступаючи таким чином до поширення нашого щоденника з днем 1. лютого ц. р. просимо нашу передплатників, читачів і прихильників підтримати наш почин морально та матеріяльно своєчасним точним присиланням передплати і зєднуванням нових передплатників. Віримо, що ця розбудова нашого щоденника принесе скоро обопільну користь, і нашому громадянству і Видавництву. Нехайже наша віра в корисність початої акції буде запорукою повного її успіху.

Школа у Польщі.

Цікавіші виїмки з нарад бюджетової комісії сойму над бюджетом міністерства освіти дня 23 січня 1933 р.

Дискусія над бюджетом міністерства освіти у бюджетовій комісії тривала цілий день і скінчилася майже коло півночі. Промовляло 16 промовців з усіх клюбів з деяких навіть по 3-х. Промовці мали обмежений час: по 30 хвилин для першого репрезентанта клюбу та по 15 для другого. Ендеки старалися доказувати, що політика міністерства стоїть в суперечності з ідеольоґією католицької церкви і національної моралі. З другого боку мін. Єнджеєвіч заявив, що наміченої програми праці не змінить і почував би себе пригнобленим, колиб опозиція змінила про нього свою думку на краще.

„ПОЗИТИВНЕ ВІДНОШЕННЯ ДО ПОЛЬСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ".

З промови міністра цікавий для нас уступ про школи для національних меншин. Він сказав: „Бажаю в кількох словах пригадати моє становище до шкільництва національних меншин, яке в минулім році очевидно не змінилося. Стою твердо на грунті вимог конституції і шкільних законів. Поруч з безсторонньою і справедливою оцінкою вислідів праці меншиневих шкіл, а також докладним береженням закону стараюся чи то шляхом признання відповідних прав, чи то, оскільки це можливо, надачею учительських етатів, чи вкінці через удержавлення помагати тим школам, в яких бачу чесну журбу за піднесення дидактичного і виховуючого рівня. На жаль етатова поміч може бути тільки незначна, але винувата цьому загальногосподарська ситуація краю і її бюджетові консеквенції. Зате з натиском мушу піднести, що в меншиневому шкільництві ставляю і буду ставити вимоги **не лише зовнішньої льояльности, але також позитивного відношення до польської державности, а ті школи, в яких це відношення не було би відповідне, мусітимуть відчути в прикрий спосіб наслідки своєї поведінки"**.

Як має проявлятися те „позитивне відношення", хто буде його клясифікатором, та як польська держава здобуває собі те відношення у своїх чужонаціональних громадян, — того, на жаль, міністр не сказав.

ПІВ МІЛІОНА ДІТЕЙ ПОЗА ШКОЛОЮ.

Згідно з заявою міністра Єнджеєвіча, в цьому році користає зі шкільної науки 4,362.000 дітей. Зате поза школою є 458.000 дітей у шк. віці. На найближчий рік заповідається приріст дітей 180.000, отже поза школою буде в роках 1933-34 понад пів міліона дітей. Однак на рік найближчий зголосив міністр запотребування лише на 500 учительських етатів. Це число заповідає дальше безробіття учительських кандидатів і редукції старших: жертвою тих редукцій напевне впадуть передовсім українці.

У фахових школах фреквенція учнів впала на 12 проц., а саме зі 180.000 на 150.000.

ДИСКУСІЯ.

Пос. Корнецький (ендек) критикував зимові ферії, не відповідні для села та вчительську прагматику. Він звернув увагу, що з бюджетових цифр виходить, що у школах стягають на рахунок шкільних оплат 13 і пів міліона зол., а до шкіл вертає тільки — 1,661.000. — **Пос. Полякевич** (ББ) виступив проти того, щоби оплати учнів були власністю уряду. Домагався, щоби учителі і по сільських школах мали фахову і рільничу освіту. **Пос. Поніковський (людовець)** виступив проти високих оплат у середніх школах, де діти в зимі мерзнуть по клясах, проти додаткових оплат по 300 зол. від приватних шкіл, домагається фахових шкіл, а кінчить запитом, чи відомо міністрові, що в середніх школах (Лодзь, Ловіч, Львів, Варшава) є комітети комуністичної молоді.

По нім промовляв від Українського Клюбу **пос. Великанович,** якого промову подамо завтра, з технічних мотивів, окремо. Пос. **Зомерштайн** (жид. клюб) домагався опіки уряду для жидівського шкільництва і виступав в обороні студентів-жидів на університеті. **Пос. Смуліковський** (ББ) полемізував з ендеками, яким закидував, що поведінка ендецької академічної молоді колідує з католицькими принципами.

КОНЦЕСІЯ ДЛЯ РОСІЯН І МОСКВОФІЛІВ.

Цікавий, безумовно згори умовлений з урядом запит поставив на початку дискусії ґенеральний референт бюджету пос. Медзінський (ББ). Він підчеркнув значіння знання російської мови і запитав міністра, чи істнують можливости, **щоби науку російської мови введено до шкільних програм.**

По дискусії міністр склав таку приготовану заяву: Навчання російської мови обовязково буде введене до торговельних шкіл тому, що господарський звязок з Росією буде інтенсивніший; в інших школах, а саме в середніх, буде введене навчання якоїсь славянської мови, а в тому у першій мірі російської".

У звязку з цією заявою росіянин з ББ. Пімонов заявив таке: „Як представник російського народу висловлюю найбільше вдоволення з приводу зголошення запиту ґенеральним референтом п. Медзінським у справі введення до державних шкіл навчання російської мови і з приводу позитивної відповіди п. міністра. Вірю, що в атмосфері взаємного довіря вже в недалекім часі на обопільне вдоволення уряд візьме під увагу також і деякі ін. вимоги і потреби російської людности в Польщі (де вона є?!—Прим. Ред.). Буде це важним моментом в будучім розвитку відносин обох народів".

Ніхто не може мати найменшого сумніву, що заяви пп. Медзінського та Єнджеєвіча і „велике вдоволення" Пімонова — це якась нова політична штучка міністерства внутрішніх справ. Ту саму [illegible] і [illegible] православної церкви

БІЛОРУСЬКОГО ШКІЛЬНИЦТВА ЗОВСІМ НЕМА!

Зміст промови посла Єреміча, буквальний переклад з соймового діярія.

Теперішній міністр є грабарем білоруського шкільництва. Уряди Хієно-Пяста не мали відваги ліквідувати принайменше приватного шкільництва; в 1932 р. не мали ми вже ні одної народньої білоруської школи й ані одної гімназії, підчас коли в 1925 р. мали ми ще 4 свої гімназії і кількадесять народніх шкіл. Народне шкільництво зліквідували утраквізацією, дві гімназії замкнули під закидом комунізму і низького рівня навчання — замісць той рівень піднести. Зрештою зробили це при допомозі підступу: утворили філії при польських гімназіях у Вильні і Новогрудку, замісць дати нам бодай народне 6-клясове шкільництво і приречення, що будуть білоруські лицеї. Одиноку приватну школу у браславськім повіті зліквідували цього року в той спосіб, що учительці відмовили свідоцтво моральности і льояльности. Фактичним куратором є начальник виділу безпеки.

Дальше завважує пос. Єреміч: Пос. Луцький жалівся на цій комісії на „шпіцлів" серед гімназійної української молоді. Я знаю, що так само діється і у нас — є „шпіцель" платний, про це знає кожний ученик, педагогічна рада, комітет батьків. (Міністр Єнджеєвіч: „Це неправда"). Яреміч: Подам назвисько. (Міністр Єнджеєвіч: „Це мало, прошу доказів"). Єреміч: Дам докази. Щодо вищого шкільництва, то ніякий білоруський селянин, навіть найбогатший, а у нас є тільки середньо заможні селяни, не може посилати дитини до середньої школи і університету. Тепер наша молодь мандрує через зелену границю і наш інтелігент виховується у Совітах чи на Лотві, але яким він верне? — Напевно не буде вихований в такому дусі, в якому бажає собі п. міністр.

Вибори в Ірляндії.

ДЕБЛІН, 26. І. ПАТ. Оголошені нині висліди виборів до ірляндського парляменту виказали величезну перевагу незалежницької партії (де Валери). Ця партія здобула досі 19 мандатів, партія Косгрейва 7, партія незалежних 4, партія праці 1. Остаточний вислід буде відомий аж у суботу.

Страйк париської біржі

ПАРИЖ, 26. І. ПАТ. Синдикат біржевих і банкових маклерів оголосив учора на париській біржі, що не нотують ніяких курсів. Страйк на біржі був цілковитий, обіймаючи 6.500 маклерських службовиків. При вході на біржу роздавали летючки з поясненням причини страйку, який має бути протестом проти проєкту парляментарної фінансової комісії, що задумує ограбити французів з ощадностей та зруйнувати власників цінних паперів. Проєкт викличе втечу капіталів за границю, спричинюючи застій на біржах і безробіття біржевих службовиків.

—o—

Німецькі соціялісти проти стану державної кризи.

БЕРЛІН, 26. І. ПАТ. Президія соціял-демократичної партії й президія її парляментарної фракції ухвалили резолюцію, в якій гостро протестують проти пляну проклямувати т. зв. стан державної кризи. Здійснення цього пляну доведе до державного замаху, проти якого опір палати був би оправданий і дозволений.

—o—

Жиди таки зібрали потрібні гроші.

Кампанія нюйорських жидів за зібранням біля 4-міліонового фонду на свої добродійні інституції покінчилася. Цю кампанію вели жиди від місяця жовтня 1932 р. під проводом звісного міліонера Фелікса Варборга. Була це правильна щорічна праця нюйорських жидів, тільки цього року пройшла вона далеко тяжче, а всетаки з успіхом. Жиди в Ню Йорку вдержують з таких складок 91 ріжнородних інституцій. Але цього року ці інституції мусіли також пообтинати свої бюджети і лише в той спосіб вони зможуть звести кінці разом. Ціла сума призбираних грошей дає 3,923.000 дол. Щоби її зібрати, комітет зробив розмет (репартицію) на поодинокі групи і вони працювали між собою. Отже нпр. банкирі й брокери зложили 775.000, жіночий відділ 566.000, адвокати й судді 239.000, товариства 180.000 дол. і т. п. Але, щоби переводити таку акцію, жиди перед кількома роками перевели свою власну перепись (цензус) коштом пів міліона долярів. Маючи докладний адрес, можуть тепер переводити всякі збірки.

Папський консистор.

РИМ, 26. І. ПАТ. На день 13. березня має бути скликаний тайний консистор, на якому папа Пій XI. визначить кардиналів для отворення дверей в базиліках св. Івана Лятеранського, св. Павла і С-та Марія Маджоре. На думку деяких ватиканських кол є можливість іменування нових кардиналів.

Л. Джордж пише історію війни.

ЛЬОНДОН, 26. І. ПАТ. Преса повідомляє, що Льойд Джордж працює тепер над історією світової війни. Доси написав уже третю частину свого твору.

З американського боєвища.

АСОМПЦІОН, 26. І. ПАТ. Міністерство війни видало комунікат, що болівійські війська відступили з поспіхом з форту Аяля, залишаючи 190 вбитих.

Відповідь Англії Рузвельтові.

ЛЬОНДОН, 26. І. ПАТ. Британська нота до президента Рузвельта відкидає рішучо домагання Рузвельта узалежнити рішення в справі ревізії довгів від британських концесій в економічній ділянці. Нота підкреслює, що не рахує на остаточне поладнання справи довгів у Вашингтоні перед лютим ц. р., що покищо В. Британія хоче дістати мораторію, а остаточне рішення відложити до кінця світової господарської конференції.

—o—

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 28. СІЧНЯ 1933.

П. КОТОВИЧ. 4)

З радянської літератури.

(Докінчення).

Б. Якубський написав книжку „Дмитро Загул — літературний портрет" (Київ, 1931 р.). Цю книжку „рецензує" рец-бригада (Відмицький, Ніженець, Товстуха).

„Вульгарний соціологізм Якубського, — пише бригада, — що його він поєднує, з формалізмом нічого спільного не має, звісно, з марксо-ленінською методою. Еволюція його (Якубського), — іде... в бік апології буржуазно-націоналістичної критики, в бік буржуазного обєктивізму".

Читач має право запитати: якаж критика на думку бригади є справді наукова? А ось яка: „Критик (Б. Якубський) обстоює „обєктивність" (себто буржуазний обєктивізм!), не хоче зрозуміти, що большевицька партійність це і є справжня наукова обєктивність". (Критика, ч. 4, 1932 р.).

Очевидно, в умовах „соціялістичного будівництва" люди тратять... почуття гумору, бо чейже не жартувалиб собі отак із поважною міною...

Друга „бригада" (І. Ткаченко, Л. Чернець, І. Юрченко) пише: „Річ не тільки в тому, що Якубський надто оптимістично й легковажно дивиться на шлях Антоненка-Давидовича до пролетарської літератури. Реакційність цього виступу Якубського полягає насамперед в затушкуванні клясово-ворожого характеру сьогоднішньої творчости Антоненка-Давидовича, прикриття його зоологічного націоналізму, його відверто-буржуазної пропаганди". (Гарт, ч. 7—8, 1931 р., стор. 113).

Знов ще одна бригада (М. Малашенко та М. Юрченко) виступає уже безпосередньо проти Антоненка-Давидовича, рецензуючи вже цитоване нами його оповідання „Окриленні обрії".

„Антоненко-Давидович виступає тут, — пише бригада, — як запеклий апологет реставрації буржуазно-фашистських порядків у країні переможно будованого соціялізму". (Критика, ч. 1—2, 1932 р.).

Щоб довести це твердження бригада, звісно, цитує ті місця із оповідання, які їй не подобаються. Між іншими подає й таку цитату: „Ніхто на пристані із службовців держпароплавства не скаже вам, бодай приблизно, коли піде пароплав, — і вже напевне ніхто не відповість вам по-українському". (Критика, ч. 1—2, 1932 р.).

На сторінці 58-ій Червоного Шляху (ч. 7—8, 1931 р.) — де надруковане це оповідання — у Антоненка-Давидовича цитоване місце є, але... без останньої фрази. Ми уважно перечитали ціле оповідання і твердимо, що ніде там ані такого ані подібного речення нема. Для чогож бригаді було вигадувати? Очевидно, щоб довести, що „большевицька партійність це і є справжня наукова обєктивність".

Якийсь Вас. Мускін у „Критиці" (ч. 1—2, 1932 р.) пише [illegible], де подає цілий список письменників, які [illegible] згрішилися": Корнійчук — правоухилист, К[illegible] — троцкіст, Клоччя — відмовився послати привітання ЦК ВЛКСМ (!) — крім того він „ідеалізує Блакитного, цим самим шкідливо покриваючи його націоналістичні (sic!) антибольшевицькі помилки", Кундзич, Донченко і інші (?) писали лише про комсомольців — пяниць, хуліганів, роспусників, а про комсомолок лише тоді, коли їх ґвалтують" (стор. 31).

Отож, які бувають „гріхи" у письменників...

Щож дивного, що В. Коряк (хоч, признаємось, ми думали, що він людина культурніша) місить із брудом память розстріляного большевицькими бандами українського поета Гр. Чупринки.

Навівши цитату поеми Грона „Огнецвіт" —

Там на гранітних скелях лихоліт,
Підноситься й зростає, наче міт,
Огнистий велитень, що йде вікам на зміну
Вогнева
Мрія
України —
Огнецвіт.

В. Коряк додає: „Цеж культ бандита з Холодного Яру, розстріляного інструктора кінноти і піхоти бандитських зграй — Грицька Чупринки". (Гарт, ч. 11, 1931).

Як бачимо, зрадний шкурницький тип малороса, готового оплювати себе і свій нарід — не виводиться. Ба й справді нехай Корякові доручили (коли сам не випросився) написати критику на „Огнецвіт", але чиж йому таки наказали обовязково згадати Чупринку? Безперечно ні. В ньому заговорив отой безпринципний підлизуєвч — раб, вчора ще „обивbooль", сьогодні — „інтернаціоналіст".

Як господарять москвофіли.

До чого довела народні установи невідповідальна господарка москвофільських провідників.

III.

СТАВРОПИГІЙСЬКИЙ ІНСТИТУТ.

І ця установа, що за час свого кількасотлітнього істнування перебула неодно, стоячи твердо в обороні „віри й нації руської", опинилася наслідком кепської господарки у **вельми скрутному положенні.** Тому пять літ не мала Ставропигія ані сотика довгу, а нині має їх **до 140.000 зол.** Довги її зростають від 1928 року. Початок датується від віднови Успенської церкви і головного будинку Ставропигії, на що **затягнено 52.000 зол. довгу.** Позатим Сеніорат Ставропигії, аби рятувати „Защиту Земли" перед катастрофою, дав на ту ціль **кавційні вексли на суму 400.00 зол.,** яку то суму мусітиме очевидно заплатити. Виною того обдовження Ставропигії є в першу чергу **б. сеніор Третяк,** той самий, що патронував передількома роками сумної памяти протестам-боям москвофільської молоді у притворі Успенської церкви проти відомого церковного гимну „Боже великий, єдиний"... Тепер сеніором Ставропигії є **емер. судля Ґулла,** його заступниками надрадник д-р Юліян Заяць і б. прок. Сивуляк, секретарем канцелярії знаний на львівськім ґрунті москвофільський крикун д-р В. Ваврик, що ненавидить українців усіми фібрами своєї бідної душі. До помочі має він ще емер. урядовця Турянського.

Відносини у Ставропигії характеризує хочби такий факт: Не так давно тому вела Ставропигія **переговори з нашими церковними кругами у справі винайму своєї друкарні на 10 літ** (це було перед закупном Бібльосу). Церковні круги давали Ставропигії прекрасні умовини: 200 долярів місячно, а крім того мали закупити своїм коштом необхідні нові машини до друкарні, що по 10 роках мали перейти на власність Ставропигії. Проти такої умови виступили завзято пп. Третяк і Ваврик, а також судля Семен Білинкевич, тому **до неї не дійшло.** А тимчасом друкарня Ставропигії працювала зі стратами, так, що перед виарендуванням Медицькому мала вже **кругло 22.000 зол. страт.**

Не ліпший інтерес зробила Ставропигія на **ротаційній друк. машині,** яку закупив б. сеніор Третяк за кілька тисяч долярів з другої руки. Цікавим міг би сказати дещо в цій справі б. управитель друкарні п. Яськів. Дивно воно було теж із закупном паперу **на друк евангелія.** Митр. Шептицький замовив був того евангелія 1.000 прим., тому було видно заздалегідь, що тої книги більше не піде. А тимчасом Сеніорат не уважав на те і дав надрукувати аж 5.000 прим. евангелія. Очевидно, що 4.000 прим. тої книги лежать тепер на складі і тимсамим обдовження Ставропигії зростає.

До зросту довгів Ставропигійського Інституту причиняється також обставина, що в її канцелярії працює тепер **двох платних урядовців:** Ваврик і Турянський (останній як бухгальтер), хоч там нема що робити й одному. До 1927 року справлявся з секретаркою і бухгальтеркою зовсім добре померший недавно емер. учитель Гумецький і нікому й на думку не приходило давати йому помічника. Тимбільше не має що робити **С. Бендасюк, як платний урядовець Музею,** бо тих нечисленних гостей, що відвідують Музей, міг би дуже добре опровадити д-р Ваврик, котрий і так сидить у канцелярії бездільно.

Цікаво було б ще довідатись, скільки заробляє на заступстві справ Ставропигії її **синдик д-р Крижановський.** А заробляє він, як кажуть, солідно!

Стільки покищо про Ставропигію.

IV.

„ОБЩЕСТВО КАЧКОВСЬКОГО".

Не менше сильно обдовжене також „Общество Качковського". І воно поспішило на ратунок „Защити Земли", **виставивши кавційні вексли для польських банків на суму 100.000 зол.** Свого власного довгу має „Общество Качковського **поверх 20.000 зол.,** так що всіх зобовязань має воно нині **понад 120.000 золотих.** Голова т-ва, людина виїмково чесна (дир. Вербицький), не в силі тут нічого порадити, бо товариство зїдає трійця з централі: Малец, Цебринський і Кокотайлова. Перший з цієї трійці **Малец** — це старушок, який нікому нічого не винен, але з причини старости нічого не памятає, нічого на час не зробить і через це наносить т-ву мимохіть страти. Він навіть не знає, яке майно має „Общество Качковського" на провінції. Щож до **Цебринського,** то він крім платні побирає ще доволі високі дієти за поїздки на провінцію. Це він їздив три роки тому до Америки по „пособія" для краєвих установ від тамошніх „русских". Сидів він там щось 19 місяців, але віча і збори влаштовував тільки впродовж 12 місяців, бо 7 місяців просидів у свого свояка. По повороті до краю він всеж таки предложив рахунок за ввесь час побуту в Америці. „Общество Качковського" вийшло на його поїздці так, що до неї ще доложило з власної каси і ще нині „винно" за це п. Цебринському 1.500 зол. Окрема згадка належалась би тут і „госпожі" **Кокотайло,** яка веде в „обществі" бібліотеку-випозичальню та інкасує вкладки від поодиноких членів і почтові перекази. Про її своєрідну господарку в т-ві напишемо може при іншій нагоді.

Усі ті три особи зїдають фонди т-ва Качковського, не даючи йому за це нічого або майже нічого. Колись один **Дуда** вів експедицію видань т-ва щомісяця і крім того вів цілу канцелярію, обслуговуючи кільканацять тисяч членів. А тепер, коли **до „общества" не належить і 1.000 членів,** а за цілий рік виходить його заходом ледви один календар і одна книжка („Історія Руси", коректу якої веде сам її автор, д-р А. Копистянський), тримають там аж три особи, з котрих такий прим. Цебринський абсолютно нічого не робить. Чиж дивно, що в таких відносинах довги т-ва, яке не дістає з краю майже ніяких вплив ів, зростають з дня на день?

В останніх часах **Малец,** як довідуємося, **зголосив резиґнацію,** бо не чується більше н силах. І може вийти таке, що в т-ві залишиться тільки пара Цебринський і Кокотайлова, що будуть уже вповні панами ситуації.

При кінці замітимо ще, що на недавніх зборах „общества" (1. XI. 1932) перейшла ухвала, що **Головна Управа має право продати деякі недвижимости т-ва на провінції,** аби рятувати централю. На тих-же зборах вибрали до Гол. Управи на місце пок. Трешневського п. Третяка, який конче пхається до продажі недвижимостей „общества". А треба зазначити, що „Общество Качковського" має на провінції щось **12 недвижимостей,** у тому числі **2 каменниці** у Бродах, чудову площу в Сокалі, доми в Турці над Стр., у Чорткові і т. д. Отже є що продавати!

Нарешті ще один документ (Гарт, ч. 7—8, 1931 р.):

„Товаришу Сталін!

Другий пленум ради Всесоюзного обеднання асоціяцій пролетарських письменників (ВОАПП) передає у вашій особі горячий привіт Центр. Комітету ВКП(б).

В нашій праці... ми керуємося тими настановленнями в національному питанні, що данні вами, тов. Сталін.

Коли порівняти наш рапорт вам, товаришу Сталін, з тими рапортами, що подаються з фронту боротьби за пятирічку..., то стане особливо наочним відставання пролетарської літератури...

Розмови з вами, тов. Сталін і ваші вказівки в питаннях літератури мали величезне значіння з вашій боротьбі... і ми запевняємо Вас, тов. Сталін, що в недалекому майбутньому пролетарська література СРСР принесе партії і своїй клясі рапорт"...

Ні, годі... гидко читати... Чи були в історії приклади такого плазування? У передмові до творів Еллана (Блакитного), Хвильовий писав: „з одного боку ти (комуніст. — П. К.) повинен (обовязково повинен) душити „живе слово", бо воно є не що інше, як продукт буржуазної культури, але з другого боку — ти, наперекір диктатурі пролетаріяту, — сам хочеш почути це „живе слово", бо ти вже зтужив за ним, і задихуєшся в сірій, нудній і „роздерипротапозіхальній" казенщині „Єпархіальних Ведомостей", яку, казенщину, до речі родить те буття, яке забезпечує твою свідомість".

Так! А якеж жахливе мусить бути це буття, щоб породити таку свідомість?

Звіт Управи Національного Музею у Львові за 1932 р.

(Докінчення).

За 1932 р. улаштовано 5 окремих вистав: рисунку і малюнку західнього мистецтва, організовану з музейного матеріялу XV—XVIII. вв. мистцем Святославом Гординським; збірну виставу Мазепинів з музейного матеріялу при допомозі книгозбірень і музеїв Львова та Варшави; накінець 3 вистави з музейного матеріялу — давньої української книги для шкільної молоді, килимів XVII—XIX. в. і вишивок початку XIX. в., та постійну галерію новітнього українського мистецтва, зразковий уклад образів на стіні галерії на підставі пляну Управи Музею перевів п. Мирон Мокрицький. Ці вистави показали глядачам біля 1500 предметів. На це витрачено майже 7 місяців підготовчої праці, яку виконали два постійні співробітники музею коштом 1000 зол., оплати за роботу. Із вступів на вистави зібрано всього 1900 зол. від 3049 гостей, між якими було 428 чужинців.

У цьомуж році присвячено чимало уваги і кошту для організації 2-ої вистави українських мистців і їх друзів у Парижі. Організатори цієї вистави, за почином Управи Національного Музею пп. Перебийніс і О. Лагутенко в Парижі осягнули справді великий успіх на пробній виставі, зібраних для музейної вистави мистецьких творів 16 українців і 20 чужинців — у листопаді у сальоні „Марсель" у Парижі. За це належиться обом громадянам широсердечна подяка і повне признання.

Наукова робітня музею обслужила 144 особи 588 предметами — головно рукописів, стародруків і архіву.

Видавничо-науков. діяльність Національного Музею обняла в 1932 р.: статтю дир. музею „Про консервацію і реставрацію історичних памяток церковного мистецтва", видану з поручення АЕпарх. Археольоґічної Комісії та редакцію статті пок. В. П. Пещанського про „Іконописну техніку та її джерела". На викінченні є друк І-ої частини „Опису рукописів НМ. XII—XV в." і „Пісенности різдвяного круга в літературі й мистецтві".

Серед музейних збірок перевела д-р Марія Струтинська картковий опис метрик XVII—XVIII вв. У майбутньому буде зладжений каталог пергамінових документів. Одначе вся внутрішня праця залежатиме від впливу готівки — як від довжників Національного Музею, так і вкладок членів СПНМ, та від Громадян на будову. З огляду на велику скруту грошеву і необхідність викінчити будову музею довелося протягом 1932 року звільнити 3-ох співробітників від занять і цим робом зменшити число співробітників НМ. до 5 осіб і 2-ох служителів, на удержання яких у даних умовинах нашого життя таки нема ніякого покриття.

Під наглядом директора музею літом 1932 року переведено реставраційно-консерваційні роботи над іконостасом з початку XVIII. в. в історичній церковці в Чесниках і половини XVIII в. в Перегінську, та над історичними портретами і малюнками XVII. поч. XVIII. вв. в салі Собору Крилошан у Львові. В осени мин. року підготовлено з доручення Митрополичої Капітули історичний і технічний матеріял до консерваційно-реставраційних робіт у Катедрі св. Юра. Цей матеріял підготовляли крім дир. музею, як провідника праці, пп. архітекти Лушпинський і Січинський та д-р М. Струтинська.

Директор, як представник музею брав діяльну участь у загально музейних справах — у січні на нараді в Варшаві в справі закону про опіку над музеями; як член організаційного Комітету Словника Словянської Старовини в Празі у червні, та як член Управи Союзу Музеїв у Польщі у зїзді музеольоґів у Перемишлі з доповіддю про „Технічну і суспільну працю музеольога". Для потреб українського наукового зїзду у Празі переслав директор доповідь про „Стан українського музейництва у Польщі" та про зміст своєї праці в друку про колядки і щедрівки. Для словника словянської старовини приготовив він статтю „Систематика даних джерел до історії української мови XI—XIV в."

Орґанізаційна праця Національного Музею і його розбудова були предметом особливої уваги зїзду консерваторів Польщі в червні і учасників зїзду музейників у вересні 1932 р.

І. Свєнціцький,
директор Національного Музею.

Львів, 17. січня 1933

Вкорочення часу праці

ЖЕНЕВА, 26. І. ПАТ. Скінчилася тут конференція в справі скорочення часу праці. Рішено час праці принціпіяльно вкоротити й устійнити в тій справі конвенцію, яка має встановити, що час праці не може перевищати 40 годин тижнево. Число допускальних надзвичайних годин буде обмежене.

Ревізії й арештування.

В селі Переволочній, золочівського повіту, появилися на Йорданські свята летючки по плотах і по деревах, під церквою й по бічних вулицях. Це дало притоку поліції до ревізії у місцевій читальні та кооперативі, при чому арештовано голову читальні Федя Рудка та крамаря кооперативи Романа Щуровського, перелержано їх кілька днів на постерунку в Соколівці та в неділю відставили їх до арешту в Олеську. У Федя Рудка нічого не найшли, тільки подібні цвяшки до тих, що ними були прибиті летючки і за те його арештували.

—o—

Америка покине свою самітність.

Відомий журналіст, Френк Саймондс, що в часі світової війни виробився на знавця закордонної американської політики, написав свіжу книжку під наголовком: „Чи Америка може остати дома?" Автор переходить історичне відокремлення Америки в минувшині, згадує її майже релігійний ідеалізм, який затягнув її до світової війни за часів Вільсона, і приходить до заключення, що політична ізоляція Злучених Держав якраз тепер кінчиться. Саймондс каже, що в справах европейської політики Америка не може оставати дома. „Ми не можемо ігнорувати Европу — каже автор книжки — а рівночасно використовувати її як ринок для американських товарів і для інвестиції американського капіталу. Під торговельним оглядом ми потребуємо мира в Европі і цього не сміють переочувати американські дипльомати". На думку Саймондса Америка покінчила свою ізоляцію зі світовою війною.

—o—

Отто Габсбурґ у Ґінденбурґа.

БЕРЛІН, 26 І. ПАТ. Архикнязь Отто Габсбург, що перебуває на студіях у Берліні, зложив учора візиту през. Гінденбургові. На основі інформації преси візита мала приватний характер.

—o—

Ворошилов про більшовицькі пляни.

МОСКА, 26. І. ПАТ. Оголосили тут велику промову Ворошилова, виголошену на останньому партійному пленумі. Вожд червоної армії оцінює незвичайно оптимістично висліди 5-літнього пляну, що є, мовляв, тріюмфом політики Сталіна при поборюванні опозиції. А проте Ворошилов підкреслив невиконання пляну щодо якости продукції. Говорячи про рільництво, зазначив, що не можна так легко переробити психіки селянина за кілька років. Політичні організації при совхозах і моторово-тракторних стаціях уладжені на зразок сітки політичних урядів червоної армії, що на північний Кавказ і на Україну вже вислали 300 військових, щоби зорганізували там політичні виділи. Промовець обговорив докладно технічні зброєння, головно в ділянці скорострілів, артилерії, танків, авіяції та загальної моторизації армії. Щодо соціяльного складу червоної армії, то 60 відс. її належить до партії. Командний склад у 40 відс. походить з робітничих кругів а панцирні і танкові відділи стоять під командою тільки комуністів.

—o—

Кроваві заворушення в Німеччині.

БЕРЛІН, 26. І. ПАТ. До незвичайно тяжких сутичок між поліцією і комуністами прийшло в Дрездені в часі з вівтірка на середу. В часі ліквідування комуністичного зібрання поліцією орба заатакувала поліцаїв, які знову вжили пальної зброї. На основі урядових звідомлень згинуло 9 осіб а 11 вийшло з тяжкими ранами.

—o—

Ще одна корабельна пожежа.

Радянський корабель Сахалін, на якому вибухла недавно пожежа, находиться на Охоцькому морі. Вогонь погасили, але корабель не придатний до плавби. Годі означити де находиться, бо навігаційні інструменти знищені. Із Владивостоку вислали на допомогу два кораблі і літаки.

УРЯД ДЕ ВАЛЕРИ.

ДЕБЛІН, 26. І. ПАТ. Дотепер вибрали знову шістьох міністрів уряду Де Валери. Висліди ці вказують на великий виборчий успіх прихильників Де Валер.

Згоріла фабрика.

БЕРЛІН, 26. І. ПАТ. У великій фабриці хемікалій Вайт і С-ка в Гамбурзі вибухла пожежа, яку супроводили кількаразові експльозії. Напротязі короткого часу вогонь знищив до тла магазини фарб, смоли і салітри. Причина пожежі покищо не відома.

Напасть польського часопису на українського священика.

(Допис із Тернополя).

Тернопільський санаційний тижневик (донедавна вшехпольський) „Глос Польскі" завів у себе постійну рубрику „Пшеглёнд справ рускіх і українскіх", в якій поміщує звичайно ріжнородні наклепи на наших визначних діячів. Таке було і в числі 2 з 8. січня ц. р. зі статейкою під заголовком „Люд рускі ма юж досьць політикі церкевней" з напастями на нашого заслуженого громадянина о. Платона Карпінського, пароха в Острівчику, повіт Теребовля, був. члена Української Нац. Ради у Станиславові. Згадано там, що у свято Непорочного Зачаття Пресв. Богородиці 22. грудня 1932. о. Карпінський викинув зі своєї хати депутацію парохіян, що прийшла до нього з домаганням усунути дяка Івана Ястрембського, тому, що він, мовляв, бунтує населення. Про це довідалися парохіяни зібрані в церкві і коли о. Карпінський станув на Службу Божу в церкві в Острівчику, зібрані в числі около 1000 вийшли з церкви, а опісля напали на виходячого з церкви о. Карпінського серед ріжних окликів і лайки, кинули його на землю під церквою і тяжко там його побили. Скатувавши свого пароха, пішли зібрані до місцевого костела і просили тамошнього священика, щоби позволив їм помолитися в костелі, що й сталося. Цей цілий допис повторив у дослівности краківський „Ілюстр. Курер Цодзенни" з відповідним коротким коментарем.

Тимчасом описана в „Глосі Польскім" подія взагалі не мала місця і не було ніякого нападу та побиття о. Платона Карпінського. Зайшло тільки непорозуміння між дяками на тлі особистої конкуренції. В Острівчику є дяком Іван Ястрембський і проти нього став бунтувати головно молодь дячок Ізидор Луковський, що недавно вернувся з дяківської бурси у Львові, не скінчивши дяківського курсу і не зложивши іспиту на дяка. Забажав він вже таки стати дяком тому, що його покійний батько був дяком в Острівчику. Дня 22. грудня 1932 прийшов до захристії в церкві в Острівчику гурток молодиків з двома господарями, де о. Карпінський саме вбирався в ризи, з домаганням, щоби негайно віддалив дяка Ястрембського і на його місце приняв молодого Луковського. Цьому о. Карпінський відмовив, бо приняття дяка на постійне належить до Ординаріяту. Гурток вийшов із захристії, повідомив декого в церкві, з якої дехто вийшов разом з ним і всі вони станули на цвинтарі коло церкви, ждучи на кінець Служби Божої, яка відбулася без перепони. Коли з церкви вийшов дяк Ястрембський, дехто з родини дячка Луковського і з його молодих прихильників кинувся на нього. Безборонного Ястрембського повалили під церквою на землю та тяжко його побили. О. Платона Карпінського при цьому не було і коли він довідався про напад, прийшов на місце й успокоїв напасників. Ніхто о. Карпінського ані не бив, ані йому не грозив, ані його не лаяв.

Справою нападу занялася поліція, устійнила імена напасників і зробила проти них карне донесення до суду і до староства за публичне згіршення, а дяк Ястрембський також донесення до суду за побиття. Доходження перевела і церковна комісія, зложена з о. декана Мохнацького з Теребовлі й о. Барановського з Дарахова. Вона рішила, що до Томиної неділі має бути дяком на місце тяжко побитого Ястрембського, що тепер лікується, другий місцевий дяк Борецький, а у нього має практикувати дячок Ізидор Луковський. Опісля Ординаріят обсадить дяківство на основі конкурсу.

Тільки було всього, а поляки в Теребовлі і в Тернополі розпустили вістку, що о. Карпінського його власні парохіяни так тяжко побили під церквою, що внаслідок побоїв дні його життя почислені. Щоби й дальше не ширилися подібні вісти, о. Платон Карпінський за посередництвом адвокатської канцелярії пос. д-ра Ст. Барана вислав відповідне спростування до редакції „Глосу Польского" в Тернополі з представленням дійсного стану справи так, як це вище у нас подано.

НОВИНКИ

— **Українська робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.** 744-?

— **Першорядна кравецька робітня А. Дуфанця,** Львів Пасаж Миколяша, II. пов., напроти кіна „Утіха". 1250 4-25

— **Д-р Миронович Антін орд.** у внутрішних недугах Львів, вул. Жовківська 64, ч. тел. 52-05. Лічення кварцовою лямпою. 1124 9—?

— **Емеритований суддя Франц Бабяк** відкрив адвокатську канцелярію в Бережанах і веде її при вул. Гертлера ч. 1 (проти магістрату). 1-2

— **Школа танців Т. Витвицького.** 7. лютого ц. р. в салі „Руського Касина" („Народн. Дім", Рутовського 22/II. пов.), телеф. 63-46, починається 2-ий курс модних танців (для молоді й старших), а також курс народніх танків. Вписи і інформації там-же в днях 31. I., 1. II. та 6. II. в год. 6—7.30 веч. і підчас лекцій. 1295 1-2

— **Гостина трупи Театру ім. Тобілевича у Львові.** Сьогодні наш театр виставить у салі театру „Ріжнородностей" соняшну комедію Коннерса „Роксі". Головну ролю в цій веселій песі гратиме П. Ленська, в інших ролях пп. Совачева, Бенцалева, Блавацький, Яковлів, Горницький і ін. Режисерія В. Блавацького. Українське громадянство Львова має нагоду в приємному і погідному настрою провести вечір.

— **„Про сказ".** Відчит на цю тему зі світляними образами виголосить д-р Юліян Кордюк від Українського Гігієнічного Т-ва для ремісничої молоді, згуртованої в Т-ві „Зоря", Вірменська 25, в неділю 29. січня ц. р. в год. 5. попол.

— **Із слідчої вязниці в Бережанах** вийшли на волю: студ. Петро Онуфрик, М. Музичка, М. Луців і Я. Васьків — всі з Пукова та студ. Гриць Гамкало з Ходорівщини. Сидять ще арештовані в листопаді: студ. Ол. Курчаба, М. Пухаль, С. Щерба, Ф. Лозинський, М. Давидів, С. Маланчук, І. Прудивус, С. Білик, В. Любінецький, І. Сомик, В. Стефанів, Д. Лушпак, М. Баран, В. Балук, Н. Пухаль, Д. Умблят, П. Олійник, Володимира Саляківна, О. Луців, М. Герич, М. і В. Труш — всі з Ходорівщини, та С. Мельник, І. Музичка, С. і М. Юрків, М. Дарміць, В. Шеремета, М. Бойко, І. Тернівський, М. Захарко і П. Заставний — всі з Рогатинщини.

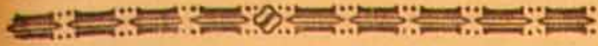
— **Свято 22. січня в Українському Пласті.** Пишуть нам з Праги: Праські відділи Союзу Українських Пластунів Емігрантів відбули 22. січня ц. р. в год. 14. у пластовій домівці спільні святочні сходини. Присутні були члени дівочого і хлопячого куреня старших пластунів у Празі, брат комендант та кількох членів команди СУПЕ. Сходини почалися пластовим гимном. З першу промовляв курінний III. куреня старших пластунів ім. О. Вахнянина бр. інж. Є. Кульчицький, далі член команди СУПЕ бр. О. Семчишин, вкінці говорив брат комендант про значіння 22. січня та про обовязки Українського Пласту. Свято закінчилося національним гимном. Після нього зроблено збірку на Український Дім у Празі. Музей Визвольної Боротьби у Празі оповістив день 22. січня своїм днем та оголосив на цей день збірку на Український Дім, що буде збудований у Празі.

— **Гостра зима.** Ніч зі середи на четвер принесла ще більший спадок температури. У Львові занотовано — 25° Цельзія, поза містом 30 до 32. Дуже дошкульно дався відчути мороз залізничій і трамваєвій службі, селянам, що санками їхали до міста, купцям, шкільній молоді і т. п. На протязі вчорашнього дня в поготівлі ратункової стації у Львові перевязано коло 500 осіб, які відморозили собі уха, носи, руки або ноги. В одній моменті нестало перевязочного матеріялу, аж Каса Хорих мусіла наспіти з допомогою. Під вечір в деяких сторонах міста розпалили великі огнища і коло них грілися перемерзлі прохожі. З причини морозу впала значно фреквенція в народніх школах, бо родичі задержали дітей дома. Надіються, що шкільна влада припинить на якийсь час шкільні заняття.

— **Шкільна наука і морози.** Міністерство освіти пригадує розпорядок з 30. січня 1922 р. про шкільну науку підчас морозів. Розпорядок позволяє шкільним управам і вчительству оправдувати неприсутність у школі дітей, особливо молодших, у випадках, коли температура на дворі впала до мінус 20 ст. Засадничо з причини морозів не припиняти шкільних занять. Однак у випадках, коли школи з інших причин, нпр. з недостачі палива, хибної будови печей і т. п. не можуть забезпечити молоді температури бодай плюс 10 ст., можна поодинокі кляси або цілу школу замкнути, повідомляючи про це зверхну владу.

— **Безпідставне обвинувачення.** Українські громади сокальського повіту дістали від староства дозвіл висипати могили в память поляглих українських вояків. Між іншими скористали з того дозволу громадяни села Боянич і почали сипати могилу на місцевому цвинтарі. Не подобалося це місцевим полякам, які счинили крик, що українці нарушили приватну власність і стратували сусідні польські гроби. В справу вмішався поліційний постерунок, приїхав на місце навіть заступник старости Бавер і заборонив сипати дальше могилу. Крім того потягнено до судової відповідальности гурток громадян, між ними й студента Андрія Дячишина. Однак розправа скінчилася звільненням усіх обвинувачених від вини та кари, бо не виказала закинених їм провин.

— **Напад на професора.** В старім університетськім будинку у Львові стрінула проф. романістики д-ра Черного немила пригода. На коридорі заступив йому дорогу гурток студентів і коли хтось згасив електричне світло, всі кинулися на нього. Один студент підставив йому ногу, наслідком чого проф. Черни упав, а інші почали його штовхати. З трудом удалося йому врешті добутися на вулицю. Напад стоїть у звязку з промовою проф. Черного в соймовій освітній комісії, де він заявився за урядовим проектом закону про академічні школи.

Чар Країни Сходячого Сонця віднайдете у нововиданій книжці

СТ. ЛЕВИНСЬКОГО

З ЯПОНСЬКОГО ДОМУ.

Набути можна в Аміністр. „Діла" за зол. 2.— (без пересилки).

— **Грабунок на вулиці.** На вул. Зеленій у Львові якийсь злодійчук видер Л. Пфлянцеровій жінці капітана, ручну торбину з квотою 30 зол. і втік. Подібна пригода стрінула М. Домінову, жінку сержанта, на вул. Паненській.

— **Розбили пусту касу.** До бюра Патронату рільничих кооператив у Львові вломилися злодії й розбили огнетревалу касу. Однак відійшли з великим розчаруванням, бо в касі не було ані сотика.

— **Смертельна бійка смітярів.** Крім міського заведення чищення Львова є теж приватні підприємці, що вивозять сміття. Між такими робітниками 21-літн. Вол. Дорошем і Теод. Лодею та Савулею й Бедрієм прийшло до суперечки за право вивозу сміття з дому при вул. Малецького ч. 2. В бійці на ножі згинув Лода, а Дорош був ранений. Обох убивників арештували. Вони призналися до вини та сказали, що до бійки прийшло на тлі боротьби за „посаду", бо Лода і Дорош хотіли їм відібрати хліб.

— **Плямистий тиф появився** в кількох повітах львівського воєвідства. В селі Карпи пов. Рава Руська стверджено в останньому часі 5 випадків тифу, в Липі пов. Добромиль один, в Новому Селі пов. Жовква один, в Кристинополі пов. Сокаль два; в ярославському повіті чотири випадки. Санітарна влада запевнила лікарську опіку й видала спеціяльні ізоляційні та дезинфекційні розпорядки.

— **Судова тяганина.** Окружний суд у Перемишлі засудив свого часу судового секретаря в Добромилі, І. Влязла на 6 місяців вязниці за хабарництво. Наслідком відклику апеляційний суд підвищив цю кару до 18 місяців. Однак Найвищий Суд зніс цей присуд і справа вернула назад до нижчих інстанцій. Тим разом Влязло дістав 14 місяців. Справа оперлася об апеляційний суд, який засудив Влязла на 10 місяців, з чого половину дарував на основі амнестії, а решту кари припинено.

— **На досмертну тюрму** засудив перемиський суд Станислава Максима з Журавиці. Максима обвинувачували в цьому, що на військовому цвинтарі журавецького присілка Бажантарня вбив свою любовницю, підрізавши їй горло.

— **Бандитську ватагу** бандита Чайковського зліквідувала поліція в околиці Заліщик. Арештувала 10 її членів, а сам Чайковський втік мабуть до Румунії.

— **Засуджений суддя.** Перед апеляційним судом у Варшаві станув 25. ц. м. суддя Фельдман, засуджений окружним судом на 5 років вязниці за урядові зловживання. Апел. суд затвердив присуд першої інстанції.

— **Нова релігійна організація.** До Льондону приїхало 1000 молодих голяндок, які належать до нового релігійного товариства, недавно зорганізованого. Почин до товариства дали деякі суспільні діячі, глибоко пересвідчені, що вся европейська цивілізація щезне за три покоління, коли жіноцтво не пічне боронити основ християнської культури. Членицями стають головно дівчата, названі „дівчатами Граала". Вони належать до ріжних суспільних кляс. Зверхнім виглядом вони мало чим ріжняться від інших. Вони вчаться масової декламації, щоби поширювати боеві гасла своєї організації і закінчують свої промови та співи спільним окликом: „Така воля Ґраала". На стадіонах дають вони збірні вистави містичного характеру, виступаючи в туніках. Ці їхні виступи нагадують подекуди „Армію Спасення".

— **Ріжні вістки.** Індійський суд (у Ню Делі) ствердив, що московська комуністична партія вислала спеціяльних англійських агітаторів до Індії, щоби там підготовляти революцію. — Англійська преса передає звістку про проєкт невтралізації Австрії на зразок Швайцарії; проєкт виходить імовірно від Франції, яка хоче тим виключити можливість „аншлюсу" з Німеччиною — Радянський уряд з нагоди ювилейних роковин директора „Художественного Театру" Станіславського рішив переробити на фільмові знимки деякі із найкращих його вистав як „Ревізора" та „Вишневий сад". — Бернарда Шова, що вибрався у подорож довкола світа запросив нанкінський університет на кілька викладів; у запрошенні його назвали „висланцем Богів". — Двох визначних німецьких письменників Я. Вассерман та Еміль Людвіґ вибираються у березні з відчитами по Польщі; перший вибрав тему „Промови до молоді", другий „Ті, що панують над світом". — Фінський залив замерз на просторі 70 км. від Ленінграду від половини цього місяця; кораблі можуть посуватись уперед тільки при помочі трьох криголомів.

— **Німецький автор нагороджений на англійському конкурсі.** Англійський щоденник „Таймс" розписав великий міжнародній конкурс на найкращу повість із повоєнного життя. У конкурсі взяло участь більш як 10.000 авторів, у цьому 1400 німців. Нагороду дістав німецький поет Франц Лезер за свою першу повість „Спадщина землі".

— **Загальні Збори Українського Лікарського Товариства** відбудуться в суботу дня 28. січня ц. р. в год. 18. в домівці Товариства при вул. Чарнецького 26/I.

—o—

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

ДЕНИС КУЛЬЧИЦЬКИЙ.

Дня 25. ц. м. пополудні розпрощався з цим світом ем. директор виділової школи ім. Т. Шевченка в Яворові, проф. Денис Кульчицький. Помер ледви у 56 р. життя у львівському шпиталі на недугу, яка звалила його з ніг несподівано, коли перебував в гостях у льв. приятелів Покійника. Невмолима смерть вирвала з рядів укр. громадянства взагалі та яворівського зокрема людину великих громадянських заслуг та особистих прикмет. Тридцять пять літ невтомної праці учительської, яку трактував Покійник як національну місію, та не менше жертвенна праця в усіх культурно-освітніх установах забезпечила йому належне місце в історії Яворівщини. Покійник остав на довго в памяти тих, які мали щастя спільно з ним працювати. Серед тих, що його знали, нежданa смерть бл. п. Дениса викличе невтишимий жаль по втраті людини хрустального характеру й ангельськи-доброго серця. Добрячий „Дизьо" належав до того типу людей, які не мають ворогів — близькі відплачувалися йому серцем за серце, далекі глибокою пошаною а політичні противники — признанням для його характеру. В. Й. П.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Мороз.

Здавалося, що зима цього року буде малощо остріша як на Мадейрі, чи інших Філіпінах. Сніг, хоч і попадував час-до-часу, то зараз топився, а традиційна „польска всевь" грязла по коліна в болоті доріг з тим самим прикметником.

Різдвяні Свята з тяжким трудом покрили брудну землю тонкою верствою (чисто по українськи: шаром!) білого пуху. Дехто пробував для традиції переїхатися санками, але швидко чхав на традицію і вертався до дому пішки, а заморені коні йшли ззаду.

Але надходив Йордан, а це таке свято, що від непамятних часів замовило собі мороз і сніг. Здається, що й вода не смакувалаб, колиб не пекло вухо, а уста не примерзали до банячка. З огляду на те перед Йорданом почав падати сніг і заскреготів зубами мороз. Хоч нині часи такі, що ніхто зобовязань не виконує (хлібодавці, довжники, женихи, державні мужі а навіть парляменти!), але наше підсоння тримається ще передвоєнних засад. Обіцяло — маєш!

Раз спроваджений мороз не так легко вступається. Зробив далеку дорогу, то й не виплачується йому так швидко вертатися назад. Гостює в нас вже більше як тиждень і чимраз ліпше розпаношується.

Змінився Львів під його впливом.

Не видно пополудневої товпи на Академічній, бо червоний від холоду ніс робить зовсім інакше враження, як червоні від карміну уста, а „робити око" на морозі не всяк потрафить. На це треба не тільки професійної вправи, але й шлункової конечности. На вулиці видно тільки тих, які мусять кудись іти, або тих, які мусять на ній бути.

Навіть жебраків менше (під жебраками розумію тільки тих, які вже витягають руку по милостиню!). На десять прохожих ледви два чи три. Окутані в лахміття, більше з привички як з переконання наставляють шапку чи синю руку. В такий мороз рідше як звичайно паде гріш.

Навіть скулений, маленький хлопчик, що сидить біля цукорні Залеського не має щастя. За шибою тіста, цукорки і тепло, а в його шапочці ні сотика. Навіть нещасна мати, що з немовлям у лахманах примістилася біля готелю Жоржа не дістає нічого. Може хтось і кине співчуваючим оком на неї, не хоче на морозі розкриватися, щоб кинути гріш.

Наскільки щасливіші від хлопчика і від матери з дитиною і від усіх отих хромих, сліпих та горбатих прошаків — панове воробці. Вони мають „Товариство охорони", вони мають приятелів та опікунів у кожній камениці, хоч і без цього пережилиб скрутний час. Щодня сипле їм милосерна рука окрушки на сніг. І то не одна і то не раз на день. Чомусь тоді ця рука не боїться морозу, шпортає по кишенях, розщіпає кожух...

Біжу до редакції.

На термометрі в аптиці 24 степені морозу. Доки не бачив — ще було сяк-так, тепер починаю мерзнути.

Біжу. До вуха долітають відломки розмов стрічних людей.

— Ух! Тисне...

— Я нині не запалила...

— Діти сидять у ліжку цілий день..

Два студенти спішаться на виклади. Здається не тому, що пізно, а тому, що за легко вбрані

— В мене нині милиця замерзла до споду..

Два власники добрих кожухів і зайвої готівки входять до сніданкового льокалю.

— Мороз, це благодать. Бацилі видушить...

— Дав би Бог, бо та ґрипа...

І ввійшли...

А я біжу і роздумую: може й справді.

Ануж по тім морозі прочиститься у нас атмосфера.

Уявіть собі: тиснув мороз дві-три неділі, а прийшла відлига і ми як не ті.

Все наше життя стерилізоване.

Зникнуть меґальо-коки, отамано-коки демаґо-коки, прудеро-коки, крадо-коки, кліко-коки і такі в останніх часах поширені хруньо-коки.

Як радісно дихнуть тоді груди!

Галактіон Чіпка.

ПОЧАВСЯ ПЛЕБІСЦИТ ЗА ПОЛЬСЬКИМИ ШКОЛАМИ.

Вже підсувають українським батькам до підпису декляраціі за польською мовою навчання. На деяких друках навіть нема зазначено того. Для збаламучення такі декляраціі бувають друковані також по українськи і своїм зверхнім виглядом нагадують декляраціі за українськими школами. **Тому освідомляйте батьків, щоби не дали збаламутитися і не підписували ніяких деклярацій, бо плебісцит за українськими школами минув уже 31. грудня 1932 р.** Також батьки повинні наказати своїм дітям, щоби в школі не підписували їх на ніяких шкільних деклярацінх, якщо жадали-б того учителі чи учительки.

Дописи.

ЛЬВІВЩИНА.

Установчі збори Кружка „Рідної Школи" ім. Маркіяна Шашкевича у Дмитровичах. Перші загальні збори цього Кружка відбулися 22. ц. м. в битком наповненій салі читальні „Просвіти". Збори відчинив діловою промовою перший член-основник Кружка, місцевий гр.-кат. парох о. Петро Пелехатий, якого збори вибрали своїм провідником. Реферат про значіння „Рідної Школи" і ділянці національного виховання нашої дітвори й молоді та про обовязки її членів і всього громадянства супроти неї — виголосив делегат Ради Пов. Союзу Кружків „Р. Ш." у Львові, проф. Микола Ластовецький. Зараз по рефераті вписалося у члени Кружка 110 осіб, між ними значне число жіноцтва. Збори вибрали головою Старшини о. П. Пелехатого, членами Хому Анну, Бугая Дмитра, Волоського Гриця с. Гринька, Лещишина Сенька, Голода Івана с. Томка і Голода Панька; заступниками: Миколу Бугая, Павла Бугая с. Івана і Павла Верходая. До провірної комісії увійшли: Хома Іван с. Андрія, Голод Агафія д. Івана і Голод Іван с. Івана; заступники: Ілля Сеньчишин, Томко Сокіл с. Павла. Річну членську вкладку визначили збори на 1.20 зол. На внесення п. Івана Хоми члени Кружка оподаткували себе й усіх членів своїх родин 1 сотиком у місяць, рішили уладити діточий садок і вмістити в кооперативі й читальні „Просвіти" скарбонки на добровільні датки на „Р. Ш.". Зацікавлення діяльністю „Р. Ш." у зібраних незвичайне. Зазначити годиться захоплення жіноцтва зорганізуванням діточого садка в майбутности та посвяту молоді для „Р. Ш.", яка проявилася в уладженні вертепу-коляди на „Р. Ш.", не зважаючи на всякі перепони. До зорганізування Кружка причинилися о. парох Пелехатий та інж. Роман Голод.

СПОРТ.

ЛЕЩАТАРСЬКІ ЗМАГАННЯ ЗА МИСТЕЦТВО СТУДЕНТА.

В неділю, 29. п. м. відбудуться *лещатарські змагання за мистецтво українського студента* (км) на рік 1932. Зголошення до змагань приймають на старті. Збірка змагунів в год. 9.30 на останнім перестанку „10".

КОМУНІКАТ ЛЕЩАТАРСЬКОГО СЕКРЕТАРІЯТУ УСС.

З огляду на брак тренінгу лещатарський субреферат УСС продовжує речинець внутрішньо-клюбових змагань до 6. II. н. р. Правильник лещ. змагань дістануть ті клюби, що прислали відповідь на лещатарську анкету.

Гаківка.

Гаківкові змагання у Львові за чашу Банку Господарства Красного перервали з причини сильного морозу.

—o—

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ:

„ДАЖДБОГ", літературний журнал. Львів, січень, 1933. Зміст: Поезії Б. Лепкого, Е. Маланюка і Я. Зарембп; Я. Курдидик: Місто; Я. Ярий: Кантата буднів; Б. Кабарівський: Дешева кімната; Б. Бернзон: Вірлине гніздо; Тірнайч: З поучень юнакам; Е. Ю. Пеленський: 450-ліття українського друкованого слова; Г. І. Антонич: Поет пристрасти.

„РІДНА ШКОЛА" число 2, з 15. січня 1933, приносить такий матеріял: Інж. Іван Лучишин: Чим є для нас фахове шкільництво? Корнило Устиянович: Стріча з ірландським повалежит[illegible] [illegible] П. [illegible] Шкільна справа на Поліссі. Який вихід з за[illegible] кола? Шкільний плебісцит в Калущині. о. Василь Чапроцький: Світла й тіни. (З життєвої практики старого педагога). Вадим: Плебісцит в Сяніччині. Д-р Іван Крип'якевич: З історії галицького шкільництва XVI—XVIII. в. Погруддя великих людей. Володимира Жуковецька: Дитина й мистецтво. Лев Ясінчук: о. Володимир Спольтакевич. (Посмертна згадка). З життя „Рідної Школи": (Що робити після внесення шкільних деклярацій; Акція за українським середнім шкільництвом; Анкета делегатів сільських Кружків „Р. Ш." львівського повіту; Повітовий Союз Кружків „Р. Ш." у Львові; Діяльність Кружка „Рідної Школи" в Любачеві). Бібліографія. Різні вісти. Веселий куток. Ілюстрації. — Передплата 1 зол. місячно. Адреса „Рідної Школи" — Львів, Ринок, ч. 10.

„ЗА ДЕРЖАВНІСТЬ", матеріяли до історії війська українського. Збірник 3. Видає „Українське воєнно-історичне Товариство". Каліш — 1932. У збірнику статті: ген. М. Омеляновича-Павленка; ген. М. Безручки, сотн. О. Шпіліньського; сотн. П. Ващенка, підполк. М. Чижевського; підп. І. Ремболовича, інж. В. Яновського, полк. С. Чорного, поручн. О. Зоренка, ген. В. Савченка-Більського, Гліба Лазаревського. Збірники редагує Колегія. Відповідальним редактором є Михайло Садовський. Стор. 274. Формат вел. 8°. У збірнику багато ілюстрацій.

„УКРАЇНСЬКИЙ ПАСІЧНИК", Річник VI. Ч. 1. новорічне за січень 1933 р. Львів. Окладка роботи арт. П. Ковжуна.

„СІЛЬСЬКИЙ ГОСПОДАР", орган Краєвого Т-ва Господарського „Сільський Господар". Річник XIX. ч. 2. Львів, 15. січня 1933.

[illegible]

Я. ЯРОСЛАВЕНКО: *Стрілецькі пісні* на мішаний хор. [illegible] випуск. Ціна 2 зол. Видання: Музичної Накладні „Торбан" у Львові.

Оцей випуск є мабуть закінченням збірки „Стрілецьких пісень" на мішаний хор, що появилися в обробітці Я. Ярославенка. У випуску поміщено сім пісень, з яких кілька пісеньок майже невідомі співацьким колам. Автор поезії та мельодії Роман Купчинський насвівав їх композиторові щойно при складанні „Альбому Стрілецьких пісень" на фортепян. Видання чепурне й дешеве, тому заслуговує на поширення. Окладинка роботи арт. маляря Я. Ю. Лепкицького.

—o—

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар 8.90.75 зол.

У міжбанкових трансакціях нотували: Ню Йорк 8.91.40—8.91.80, Льондон 30.20—30.25, Ціріх 172.70—173, Прага 26.40—26.46, Відень 101—104, Берлін 212.25—212.50, Париж 34.85—34.95, Голяндія 358.75—359.20.

АКЦІЇ.

Банк Польський 81.50.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 26. І. 1933 р. за масло експортове та десерове ціна 2·20 зол., за літру молока 15—17 сот., літру сметани 0·00 зол., копу яєць 5·40—5·60 зол.

—o—

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Український Театр ім. Тобілевича в салі Театру Ріжнородностей.

Пятниця, 27. І. год. 7.30 веч. „Роксі" комедія Бері Конерса.

Субота, 28. І. год. 3.00 попол. „Мікадо" оп. Сулівена.

Понеділок, 30. І. год. 7.30 веч. „Бояриня" песа Лесі Українки.

Вівторок, 31. І. год. 7.30 веч. „Мотря" Лужницького й Лісевича на основі Лепкого.

Великий Міський Театр.

Пятниця, 27. І. год. 7.30 веч. „З малої сварки" (Абон. 4).

Кіна.

АДРІЯ: „Король прошаків".
АПОЛЬО: „Рай підростків".
АТЛЯНТІК: „Безприютні".
КАСІНО: „Мата Гарі" (Ґрета Гарбо).
КОЛІСЕЙ: „Небезпечна проба", „Золотий шал".
КОПЕРНИК: „Зунгу, пригоди малполюда й білої жінки".
МАРУСЕНЬКА: „Зунгу, пригоди малполюда й білої жінки".
МІРАЖ: „Непотрібна".
ОАЗА: „Чоловік своєї жінки" та ревія.
ПАЛЯС: „Готель студентів".
ПАН: „Ц. к. команда сердець".
ПАСАЖ: „Пімста божевільного" та додатки.
ПРОМІНЬ: „Дівча з Пратеру".
СТИЛЕВЕ: „Пат і Патахон, винахідники пороху" та ревія.
УТІХА: „Чудо вовків" і ревія „Підвечірок у тітки Кунеґунди".
ХИМЕРА: „Гльорія" з Бриґідою Гельм.

Закордонне радіо.

Пятниця, 27. січня 1933.

Барі (269,4) 17.30 Фортепян, 20.30 Оп. музика, **Міляно** (331,4) 16.00, 21.00 Концерт. **Брно** (341,7) 19.30 „Чорт і Катерина" оп. Двожака, **Гельсінгфорс** (368,1) 18.15 Спів, 19.05 Концерт, **Білгород** (430,4) 12.00 Югосл. музика, 20.30 Клярнет, 21.00 „У криниці" ком. опера Бльодека, **Стокгольм** (435,4) 17.45 Військ. музика, 19.30 Хор, **Рим** (441,2) 16.00, 20.45 Концерт, 21.30 „Іль Дженераліссімо" ком. Мольнара, **Ляйгенберг** (472,4) 12.00, 13.30, 17.00 Концерт, 20.00 Вальси, **Відень** (517,2) 11.30 Квартет, 20.00 Концерт, **Мінхен** (532,9) 16.00 Солісти, 20.35 Хор, 21.00 „Ді Гешвістер" песа Гетого, 21.45 Вес. програма **Харків** (937,5) 10.00, 15.15, 16.40 Концерт, 16.30 Гумор і сатира, 24.00 Звуковики.

Субота, 28. січня 1933.

Кеніґсберг (217,1) 11.30 Оп. орхестра, 19.10 „Азійська виправа Свен Гедіна", **Барі** (269,4) 20.35 Опера, **Братислава** (278,8) 16.10 Концерт, 20.00 „Домок трьох дівчат" оп. Шуберта, **Бресляв** (325) 16.15 „Пригоди серед змій", 20.00 Вес. вечір, **Штрасбург** (345,2) 14.05, 18.00 Концерт, 21.30 „Ле Драгон де Віляр" ком. опера Меляртa, **Штутґарт** (360,6) 14.00 Пісні, 15.05 Нар. музика, **Білгород** (430,4) 20.00 Опера, **Рим** (441,2) 13.00 Орхестра, 20.45 Опера, **Беромінстер** (459,4) 20.45 „Лісле унд Фріцле" муз. песа Офенбаха, **Ляйгенберг** (472,4) 20.00 Вес. вечір, **Прага** (488,6) 19.05 „Вуйко Кропаль іде на баль" **Відень** (517,2) 11.30, 12.00, 13.10 Квартет, 15.10 Хор, 18.50 „Терезієнмессе" Гайдна, 22.15 Джез і спів (Петров), **Мінхен** (532,9) 16.40 Говорений хор, 20.15 „Беміше Музікантен" муз. водевіль Герца, **Будапешт** (550,5) 12.05 Концерт (спів, фортепян), 17.00 Циг. орхестра, 18.30 Концерт на двох фортепянах, **Любляна** (574,7) 20.00 Опера, **Харків** (937,5) 10.00, 15.15, 18.40 Концерт, 13.15 Література, 17.40 Популярна музика, 24.00 Нар. пісні, **Давентрі** (1554,4) 21.15 „Онли є Мил Ґірль" муз. бурлеска, **Кеніґсвустергавзен** (1634,9) 20.00 Вес. вечір, **Гільверзум** (1875) 21.10 Діточий хор.

Львівське радіо.

Пятниця, 27. січня 1933.

11.40 Огляд преси, 11.50, 13.20 Метеорольоґічний комунікат, 11.58 Час, 12.10, 16.15 Грамофон, 15.10 Експорт. комунікат, 15.15 Господарський комунікат, 15.35 Лекція англ. мови, 15.50 Грамофон, Сільва рерум, 16.00 Огляд жіночих часописів, 16.40 „Час" відч., 17.00 Орхестра, 18.00 Грузинська авдиція (орхестра, спів), 18.50 Комунікат для лещатарів, 19.00 „Ісседо" фейл., 19.15 Всячина, 19.30 „Творення нового світогляду", 19.45, 22.45 Прес. рад. денник, 20.00 Муз. балачка, 20.15 Концерт (орхестра, фортепян, віольончеля), Фейл.: „Авдиція та театр", 22.40 Спортові вістки, 22.55 Комунікат, 23.00 Танк. музика.

Субота, 28. січня 1933.

11.40 Огляд преси, 11.50, 13.10 Метеорольоґ. комунікат, 11.58 Час, 12.10 Грамофон, 13.15 Шк. поранок, „Останні колядники" авд., 15.10 Експорт. комунікат, 15.35 Для дітей „Наша Юлька", 16.00 Грамофон, Сільва рерум, 16.40 Лещатарські терени Гуцульщини, 17.00 Авд. для хорих, Коляди, 17.40 Відчит про Виспянського, 18.00 Легка й танк. музика, 18.55 Льв. літопис із 1859 р., 19.10 Всячина, 19.30 На овиді, 19.45 Прес. рад. денник, 20.00 Концерт хору льв. синагоги, 22.05 Шопенівський хор, 22.40 Фейлетон, 22.50 Комунікати, 23.00 Танк. музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Замість квітів на домовину бл. п. Орисі, донечки Стефанії і Осипа Буїв складаю 5 зол. на Рідну Школу. — Ольга Фостаковська. 1299 1-1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЗНИЩЕНІ ПРЕДМЕТИ з правдивого або із китайського срібла — направляє посріблює старанно і дешево Мандль, Львів, Коперника 14, проти кіна. 1197 5—10

ПРОДАМ на горішнім Личакові дім доходовий, городчик, 260 сяжнів, ціна 32.000 зол. Відомість: Горішна Павлінів 23, Савка. 1300 1—1

РУТИНОВАНИЙ інструктор, спеціяльність: латина, німецьке, математика і граматика, пошукує лекції. Ступар Іван, Кордецького 5, II. мешк. 28. 1297 1-1

УМЕБЛЬОВАНА кімната, соняшна, вхід з передпокою, Шашкевича 4, II. 1-2

ПОПОЛУДНЕВИЙ курс крою шиття, моделювання починаю 4. лютого. Ціна знижена. **М. КОЗЛОВСЬКА**, Академічна 22, I. 130[illegible] 1-3

Присилайте передплату!

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО".

Розмір часопису: 3 шпальти текстові і 8 шпальт оголошеневих.

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень	зол. 0.15
1 „ одношпальтовий надіслане і некрольоги	„ 0·40
1 „ „ в тексті і новинках	„ 0·48
1 „ „ на першій сторінці	„ 0·55

Дрібні оголошення від слова:

матримоніяльні по	зол. 0.15
купно, продаж, винаєм і т. п.	„ 0·10
шукаючі праці	„ 0·08

слова товстим друком подвійно.

Остання сторінка 1/1	зол. 380·—
„ „ 1/2	„ 200·—
„ „ 1/4	„ 110·—
„ „ 1/8	„ 60·—

Текстові сторони 50 проц. дорожче.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.